

เรื่องสั้น “ ต้นไม้ของพ่อ ” เรื่องสั้นรางวัล รองชนะเลิศอันดับหนึ่ง ในการประกวดเรื่องสั้น " พลิกฝันไปด้วยพระบารมี " โดยกองทัพบก และสถานีวิทยุกองทัพบก

ทุกๆเช้าฉันมักจะเห็น

“ เด็กคนนั้น ” วิ่งไปตามถนนสายเล็กๆอันเต็มไปด้วยดอกหญ้าสีขาวทอประกาย

ไปจนจรด

ลำธารใส ที่ไหลรินมาจากน้ำตกที่อยู่บนดอยอีกลูกหนึ่ง แล้วจึงกลับมาเข้าแถวเคารพธงชาติ ด้วยใบหน้าที่ยิ้มเอยไปด้วยความสุข

ฉันเพิ่งได้รับคำสั่งบรรจุเป็นครูบนดอยแม่ลาผาเมื่อครึ่งเดือนก่อน

จึงยังไม่รู้จักเด็กคนนั้นเท่าไรนัก แต่เมื่อซักถามครูรุ่นพี่ก็ได้คำตอบกลับหัวเราะว่า

“ เขาชื่ออาหู่ เป็นเด็กกำพร้า เรียนหนังสือไม่ค่อยรู้เรื่องหรอก วันๆเอาแต่วิ่งไปบนดอยลูกโน้น บอกว่าตัวเองต้องดูแลต้นไม้ของพ่อหลวง ”

“ พ่อหลวงหมายถึง ? ... ” ฉันถามต่อ

“ ก็หมายถึงในหลวงนั่นแหละ น้องนิทยาไม่ต้องไปสนใจหรอก ”

ถึงแม้ฉันจะบอกว่าไม่ต้องสนใจหรอก แต่ฉันกลับรู้สึกสนใจเรื่องราวของอาหู่อยู่คราตรัน แต่อย่างไรก็ดี ภาระงานของฉันกลับเพิ่มขึ้นทุกวัน จึงทำให้ค่อยๆลืมเลือนเรื่องราวของอาหู่ไป

แล้วเรื่องราวของเด็กน้อยก็เข้ามามีอิทธิพลต่อความคิดของฉันในวันหนึ่ง

เวลาล่วงเลยผ่านไปถึงหนึ่งปี มีการจัดชั้นเรียนขึ้นใหม่ ฉันได้เป็นครูประจำชั้นที่อาหู่เรียนอยู่ เขามีพฤติกรรมเหมือนที่รุ่นพี่ได้บอกไว้ไม่มีผิดเพี้ยน อาหู่เป็นเด็กที่เรียนรู้ได้ช้ากว่าเพื่อนๆ ฉันจึงต้องนัดให้เขามาฝึกอ่านเป็นการส่วนตัวในตอนเช้าและหลังเลิกเรียน

“ ไม่ได้หรอกครู ตอนเช้าผมต้องไปดูแลต้นไม้ของพ่อหลวง ” เด็กชายดวงตาแวววาวรีบคายด้วยสำเนียงแปร่งๆตามประสาชาวเขาที่พูดไทยไม่ชัด

ฉันขมวดคิ้วอย่างขุ่นเคือง การที่ฉันเสียเวลาส่วนตัวมาสอนเขานั้น ทำให้ฉันต้องทำงานบ้านหลังพระอาทิตย์ตกดิน ซึ่งเป็นเวลาที่อากาศบนดอยนั้นหนาวเย็นเหลือเกิน แต่เขากลับปฏิเสธความหวังดีเสียตื้อๆ ฉันจึงยอมไม่ได้เป็นอันขาด

“ ต้นไม้อะไรของเธอ เธอไม่รู้หรืออาหู่ ว่าตัวเองเรียนไม่ทันเพื่อน ยังไงเธอก็ต้องมาเรียนกับครูทุกๆเจ็ดโมงเช้า แล้วก็หลังเลิกเรียน ”

ฉันจำได้ว่าวันนั้นอาหู่มีสีหน้าสลดลงอย่างเห็นได้ชัด แต่เมื่อถึงวันรุ่งขึ้นเด็กชายก็มาตามที่ได้นัดหมายเอาไว้ จนนานวันเข้า.....การเรียนของอาหู่เริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ เพราะการทบทวนซ้ำหลายๆครั้ง ทำให้เขาเกิดความเข้าใจ แต่แล้ววันหนึ่งอาหู่กลับไม่มาโรงเรียน อาลีซึ่งอยู่ข้างบ้านเป็นคนมาบอกฉันว่าเขาลาป่วย

“ อาหู่เป็นอะไรไปอาลี ” ฉันถามอย่างห่วงใย

“ เขาเป็นไข้มาหลายวันแล้วค่ะครู ”

“ แล้วใครดูแลเขาละตอนนี้ ”

“ แม่ของเขาไปทำงานที่ไร่ เขาก็เรียนนอนอยู่บ้านคนเดียวค่ะ ”

เด็กน้อยพูดจบแล้วทำท่าจะผละไป

“ อาลี หลังเลิกเรียนพาครูไปเยี่ยมอาหู่ที่บ้านได้ไหม ”

เด็กหญิงอาลีมองหน้าของฉันด้วยดวงตาใสแจ๋ว แล้วจึงพยักหน้าหงึกหงัก

“ ได้ค่ะ แล้วหนูจะมากาครูนะคะ ”

ฉันมองตามร่างเล็กๆ ในชุดนักเรียนชมพูๆมอม ซึ่งวิ่งหายไปในสายหมอกที่โรยตัวลงมาอย่างหนาตา บนดอยสูงแห่งนี้กว่าลำแสงแรกของดวงอาทิตย์จะแหวกหมอกหนาออกมาได้ ก็กินเวลาเกือบสิบโมงเช้าไปแล้ว

ฉันเดินตามอาลีไปบนถนนแคบๆที่มีดอกหญ้าสีขาวขึ้นอยู่ประปราย แม้ท้องฟ้าจะยังมีแสงสีทองระเรื่อฉาบเหนือเทือกเขาสูงถัดไป แต่ความเย็นชื่นๆของน้ำค้างก็เริ่มแผ่ตัวเข้ามาอย่างช้าๆ

บ้านของอาหู่เป็นบ้านหลังเล็กๆยกพื้นขึ้นมาราวครึ่งเมตร เมื่อก้าวขึ้นบันไดที่มีเพียงสามขั้นแล้วก็ต้องผ่านห้องครัวที่เป็นเพียงชานโล่งๆมีเครื่องครัววางอยู่ระเกะระกะก่อน จึงได้พบร่างของเด็กขายนอนคู้คู้อยู่ใต้ผ้าห่มสีเทาที่มีกลิ่นอับๆโชยมา ฉันทรุดลงนั่งตามอาลี เด็กหญิงไข่มื้อเช้าแสนของเพื่อนเบาๆ โดยที่ฉันห้ามไม่ทัน

อาหู่ค่อยๆปรือตาขึ้น เมื่อเห็นหน้าฉันเขาจึงยกมือไหว้แล้วพยายามลุกขึ้นจากที่นอน

“ ไม่ต้องหอรอกอาหู่ นอนลงเถอะครูได้ยีนว่าเธอไม่สบายก็เลยมาเยี่ยม ”

“ ขอขอบคุณครับครูนิตยา ” น้ำเสียงของเด็กชายแหบพร่า

เสียงคนวางของดังโครมครามอยู่หลังบ้าน ไม่นานหญิงวัยกลางคนแต่งกายเช่นเดียวกับหญิงชาวอาข่าโดยทั่วไปก็ก้าวขึ้นมามบนบ้าน อาลีจึงชิงแนะนำขึ้นก่อน

“ ป้าอายอนี้ครูนิทยา ครูเขามาเยี่ยมอาหู่ ”

อายอพยักหน้ารับรู้แล้วจึงนั่งลงข้างๆฉัน

อาหู่หลับไปแล้ว

ความเงียบครอบคลุมทั่วบริเวณ แต่เมื่อผ่านไปราวสิบนาทีอายอาก็กล่าวขึ้นมาก่อน

“ อาหู่มันตัวร้อนมาหลายวันแล้วนะครู เขาก็เลยให้มันหยุดเรียน ”

“ ไม่เป็นไรหรอกอายอ ถ้าหายดีค่อยไปเรียนก็ได้ แล้วนี้ทำไมอาหู่ถึงเป็นไข้หนักแบบนี้ล่ะ กินยาไปหรือยัง ”

“ กินยาแล้วแต่ยังไม่หาย ตอนแรกก็เป็นไมเอะอะหรอกครู แต่ทุกเช้าอาหู่ก็ยังไปรดน้ำต้นไม้บนดอยลูกโน้น ก็เลยเป็นหนัก ” อายอเล่าพลางถอนใจ

ฉันหันหน้าไปมองใบหน้าชาวซิดของผู้พูด แล้วย่นถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ ครูก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมอาหู่ถึงไข้เจ็ดวันไม่ดีขึ้นนัก อายอพอจะเล่าให้ฟังได้ไหม ”

หญิงกลางคนพยักหน้า

“ เมื่อห้าปีก่อน พ่อหลวงกับพระราชินีท่านมาที่หมู่บ้านของเขา ” อายอเล่าด้วยภาษาชาวบ้าน

“ ตอนนั้นอาผ่พ่อของอาหู่ไม่สบาย พ่อหลวงท่านก็เลยให้หมอมารักษา อาผ่บอกว่าเขาโชคดีที่ได้เห็นพ่อหลวงกับพระราชินีใกล้ๆ เพราะเขาเกิดหมู่บ้านท่านมาก ”

น้ำใสๆเอ่อคลอสองตาของผู้เล่า

“ อาผ่บอกว่าท่านใส่ใจกับทุกอย่างบนแผ่นดินนี้ วันนั้นท่านเห็นฝักก้ามปูตกอยู่ อาผ่อยู่ใกล้ๆท่านก็เลยยื่นให้ แล้วบอกว่า ‘ในฝักนี้เป็นต้นกำเนิดของต้นไม้อีกหลายต้น ที่จะทำให้บ้านเมืองของเรามีป่าไม้อั่วให้ลูกหลาน ’ อาผ่รับฝักนั้นมาอย่างยินดี เขาเพาะมันจนกลายเป็นต้นกล้าเล็กๆ แล้วชวนอาหู่ไปปลูกไว้ที่ดอยลูกโน้น สองพ่อลูกดูแลมันอย่างดีตลอดมา ตอนหลังเมื่ออาผ่ตาย อาหู่ก็เลยดูแลต้นก้ามปูแทนพ่อ ”

เมื่อเล่าจบอายอาก็ยกมือไหว้ท่วมหัว ฉันเข้าใจดีว่า อายอมีความรู้สึกเช่นไร

“ ครูเข้าใจแล้วละอายอ ว่าทำไมอาหู่ถึงไข้เจ็ดวันไม่ดีขึ้นนัก ”

ฉันหันไปมองอาลีซึ่งนั่งฟังตาแป๋ว แล้วยิ้ม

“ อาหู่เป็นตัวอย่างที่ดี ต่อไปก้ามปูต้นนั้นก็จะมีเดิบโต แล้วเป็นต้นกำเนิดของก้ามปูต้นอื่นๆ อีกหลายต้น ในหลวงท่านทรงมีพระอัจฉริยภาพในการพัฒนาทุกๆด้าน โดยเฉพาะทรงอนุรักษ์ป่าไม้ ซึ่งเป็นประโยชน์อันเนืองนิตย์ต่อประเทศเกษตรกรรมอย่างประเทศของเรา และทรงเสียสละทุ่มเทอย่างยากที่จะมีพระมหากษัตริย์ของชาติใดเสมอเหมือน ”

อาลียิ้มตอบด้วยดวงตาเป็นประกาย

“ หนูจะเริ่มอนุรักษ์ป่าไม้ตั้งแต่วินาทีนี้เลยคะครู ในหลวงท่านจะได้ภูมิใจ ”

ไม่ใช่แค่ฉันเท่านั้นที่ปลื้มใจในคำพูดของเด็กน้อย หากคนไทยทุกคนได้รับรู้ว่าเด็กสิบขวบมีจิตสำนึกที่ดังามเช่นนี้
ฉันเชื่อว่าทุกคนก็ต้องภาคภูมิใจเช่นเดียวกัน

แดดจางๆดูดกกลิ่นหมอกขาวโพลนให้เลือนหายไป ทิ้งไว้เพียงหยดน้ำที่ค้างอยู่ในกลีบดอกไม้อะยอหดเหี่ยว
ฉันกำลังใช้บัวรดน้ำขนาดเล็กรดน้ำต้นพริกที่ปลูกไว้ข้างโรงอาหาร แต่เสียงรongsเท้าวิ่งมาดังดังก็ทำให้ฉันต้องหันหลังไปดู

“ ครูคะไปกับหนูก่อนคะ ”

อาลีบอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ทั้งที่อยู่ในอาการหอบแฮ่กๆ

“ ไปไหนอาลี ”

เด็กหญิงไม่ตอบ แต่กลับดึงแขนของฉันเบาๆให้ก้าวตามไป ฉันจึงวางบัวรดน้ำไว้บนชั้นวางแล้วเดินแกมวิ่งตามเด็กน้อยที่วิ่งปรือไปอย่างรวดเร็ว

อาลีวิ่งไปตามทางลาดชันเต็มไปด้วยหินขรุขระ ฉันจึงต้องค่อยๆเดินเพราะยังไม่ชิน
ครูใหญ่เด็กน้อยก็ไปยืนโบกมือหยอยๆใต้ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาร่มรื่นคู่กับเด็กอีกคนหนึ่ง ฉันจึงเร่งฝีเท้าเข้าไปหา

“ อาหู่ ”

อาหู่ นั่นเองที่ยืนอยู่กับอาลี ใบหน้าของเด็กชายยิ้มละไมและเต็มไปด้วยสีเลือดฝาด แสดงว่าเขาคงหายจากอาการไข้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ฉันยืนหอบอยู่พักใหญ่ก่อนจะย้อนถามเด็กทั้งสอง

“ ทั้งสองคนพาครูมาที่นี่ทำไม ”

อาลีหันไปยิ้มให้เพื่อน อาหู่จึงเป็นผู้ตอบเสียเอง

“ นี่เ็นครูครับ ต้นก้ามปูของพ่อหลวง ผมกับอาลีพาครูมาดูดอกก้ามปูดอกแรก ที่เพิ่งออกดอกเมื่อวานนี้ ครูเงยหน้าขึ้นไปมองสิครับ ”

ฉันทำตามอย่างว่าง่าย ก้ามปูต้นใหญ่สีเขียว แผ่กิ่งก้านสาขาล่างไปทั่วบริเวณ เมื่อมองเลยขึ้นไป
พบว่าบนกิ่งก้านหนึ่งกำลังออกดอกสีขาวขลิบแดงสดใสงามมอง ฉันจึงหันมายิ้มให้ทั้งสองคน

“ อาหู่กับพ่อเก่งจังเลยนะอาลี ”

“ ใช่ค่ะครู ” อาลีเห็นด้วย

“ ต่อไปทั้งสองคนต้องไปเชิญชวนเพื่อนๆให้ปลูกต้นไม้กันเยอะๆนะ...รู้มั๊ย ต้นไม้มีประโยชน์มากมาย อีกทั้งยังช่วยลดโลกร้อนได้อีกด้วย
ถ้าเด็กทุกคนมีจิตสำนึกรักป่า ต่อไปโลกของเราจะเป็นโลกที่เต็มไปด้วยสีเขียว สมดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถทรงตั้งพระทัย
เอาไว้ยังงี้ละ
แต่ตอนนี้เด็กๆต้องรีบกลับไปเข้าแถวแล้ว ”

เสียงระฆังเข้าเรียนดังมาจากตออีกลูกหนึ่งซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงเรียน เราทั้งสามคนวิ่งลงคดอย่างสนุกสนาน แต่ในหัวใจนั้นกลับเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข
ที่ได้เห็นความงดงามจากสีเขียวของต้นไม้

เรื่องสั้น " ต้นไม้ของพ่อ "

เขียนโดย ภาษายาม

วันศุกร์ที่ 30 มกราคม 2009 เวลา 21:52 น. - แก้ไขล่าสุด วันเสาร์ที่ 10 เมษายน 2010 เวลา 11:08 น.

+++++